

западъ отъ „Калеа Мошилоръ“; въ първата, въ Калеа Вергулуй, не си спомняме кой номеръ, Петъръ Дългия — наричанъ „Дългия“, за да се придаде по-голъма карикатурностъ на неговия кжсъ, колкото чоперакъ рьстъ, наелъ една стая, въ дъното на обширенъ дворъ, която имала въ съсъдство една кочина и единъ кокошкарникъ. Петъръ Дългия — когото прѣзъ знаменитата оная нощъ оставихме въ селото надъ Букурещъ — нарочно търсилъ тая дупка, гарантирана отъ хорското любопитство. Онова, което е отвратително на видъ, рѣдко буди интересъ, — може би само на чужденецътъ, но не и на съсъдитъ, които сж го забравили отъ гледане. По външния си каяфетъ, апартаментъ, наетъ отъ Дългия, ималъ тоя видъ: една хумба, пълна съ мракъ и съ опасностъ, но безъ интересъ... Тукъ се принесълъ да живѣе Ботйовъ заедно съ вѣрния си съпжтникъ. Тука, въ тая колиба, била отворена монеталивня, която по своята производителностъ надминавала тарапанитъ на днешнитъ голъми държави. Единъ день, чини ми се прѣзъ лѣтото на 1873. докторъ Ч. рѣкълъ да отиде на гости у нашия поетъ, който, между другото, не можелъ да се нахвали съ новата си квартира. — „Скромна и удобна: а главно, нѣма кой да ми боюрдисва“ — се хвалилъ поетътъ. Полюбопитствувалъ Ч. да знае номерътъ: — „какво ще ми идешъ, когато всѣки день се виждаме — хитрувалъ нашиятъ човѣкъ. Но ако дойдешъ, все ще да останешъ доволенъ“: обстановката била прѣкрасна, пѣкъ освѣнъ това, имало въ стаята и нѣкаква подница, въ която правили нѣкакви химически опити. Въ химическата анализа е скрита мистерията на живота. Види се, това искалъ да каже нашия поетъ...

Единъ намусенъ лѣтенъ день, една лѣтня пладня, когато буритъ се гонѣли по горнитъ пространства, докторъ Ч. неочаквано се озовалъ прѣдъ слупената капия на велелѣпнитъ сараи, потропалъ на чемширова порта, за да получи „позволение“. Прѣзъ една зирка,